

Του Αντώνη Δραγανίγου*

Το ότι βαδίζουμε ταχύτατα προς μια πολύ σημαντική πολιτική καμπή αναγνωρίζεται από όλους. Ειδικά από τον αντίπαλο. Εξαιρετικά εύγλωττα στο editorial του Βήματος της περασμένης Κυριακής ο Στ. Ψυχάρης γράφει: «το διακύβευμα των εκλογών είναι **η σχέση μας με την Ευρώπη**. Και τα δύο κόμματα που κυρίως διεκδικούν την εξουσία επιβεβαιώνουν με κάθε ευκαιρία τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό τους... Αν τα όσα συμβαίνουν ακόμα και προσφάτως με τις κατηγορίες που χωρίζουν τους έλληνες σε μνημονιακούς και το αντίστροφο υποδηλώνουν την συνέχεια, **το μέλλον διαγράφεται ζοφερό... Η συνεννόηση για μια κοινή πολιτική της μετεκλογικής Ελλάδας είναι απαραίτητη...»**

Έτσι, ανάλογα και με το αποτέλεσμα των εκλογών μέσα στον κολασμένο Φλεβάρη θα πρέπει: να σχηματιστεί κυβέρνηση (άγνωστο ποια), να εκλεγεί πρόεδρος της δημοκρατίας, (άγνωστο ποιος) και να υπογραφεί η νέα συμφωνία με τους δανειστές! Ποιος θα την διαπραγματευθεί; Και ποιος θα την υπογράψει; Η κατάσταση μοιάζει ναρκωπέδιο. **Οι πολιτικές ανακατατάξεις δείχνουν αναπόφευκτες** και η εκτίμηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ότι ακόμα και στην περίπτωση «κυβέρνησης με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ» η κατάσταση δεν θα φέρει την τόσο ποθητή για την αστική τάξη «πολιτική σταθεροποίηση», τουλάχιστον επιβεβαιώνεται.

Η πολιτική διαπάλη θα οξυνθεί. **Το κεντρικό δίλημμα που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη είναι: είτε άμεσα μέτρα αντικαπιταλιστικής ανατροπής είτε συνέχιση της μνημονιακής κόλασης!** Μέσα σε ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα τα ζητήματα εκείνα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος που μερικές φορές φαντάζουν απόμακρα και «ιδεολογικά» θα αποκτήσουν μία δραματική επικαιρότητα. **Θα μπορεί (και θα πρέπει) να γίνουν υπόθεση του πολιτικού αγώνα του εργατικού και λαϊκού κινήματος.**

Πράγματι πως θα μπορεί μια κυβέρνηση, ακόμα και αν θα ήθελε, να αντιμετωπίσει τον πιστωτικό εκβιασμό της ΕΚΤ, παρά μόνο με την αποχώρηση από την ευρωζώνη και το ευρώ και με την απειθαρχία – παραβίαση των συνθηκών της ΕΕ; Πως θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την απειλή μαζικής εξόδου κεφαλαίων αν όχι με άμεση εθνικοποίηση των

τραπεζών και με φραγμό στην κίνηση των κεφαλαίων; Και πως θα μπορούσε να καταγγείλει μονομερώς τα μνημόνια και τις αποικιοκρατικές δανειακές συμβάσεις χωρίς μια γενικότερη ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ;

Τον βασικό προσανατολισμό της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ ήδη τον ξέρουμε. Αναζητά έναν «έντιμο συμβιβασμό με την Ευρώπη», δηλαδή κάποια μεταβατική συμφωνία για την «ασφαλή έξοδο από τα μνημόνια», μια επιδίωξη που καθοδήγησε στα λόγια και την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου τους τελευταίους μήνες. Αλλά αυτός ο «οδικός χάρτης» σκοντάφτει στους δρακόντειους όρους των συμφωνιών με την τρόικα, όροι που άλλωστε πηγάζουν και επικυρώνονται από το Σύμφωνο Σταθερότητας και που αποτελούν επιδιώξεις και της ελληνικής ολιγαρχίας, τουλάχιστον σε ότι αφορά το «κοινωνικό ζήτημα» (αντιαπεργιακός νόμος, ασφαλιστικό κλπ). **Αν η «διαπραγμάτευση των όρων» για την ολοκλήρωση του προγράμματος** (που λήγει τυπικά το 2016 για την ΕΕ) είναι η πολιτική της κυβέρνησης με «κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ» τότε έχουμε **την πολιτική βάση για μια πολιτική συναίνεση**, που μπορεί να πάρει πολλές μορφές, ακόμα και τη μορφή κυβέρνησης «εθνικής ενότητας». **Η ώρα της αλήθειας πλησιάζει για όλους.**

Τι λέει στην σημερινή πολιτική συγκυρία το **ΚΚΕ**; Ποια γραμμή προτείνει στους εργαζόμενους και στο εργατικό και λαϊκό κίνημα;

Το ΚΚΕ χαράζει την διαχωριστική γραμμή απέναντι στα «μονοπώλια, την ΕΕ, τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης». Αναλύει γενικά σωστά τις -κραυγαλέες και από όλους ορατές- αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Και καταλήγει σε αδιέξοδο ακριβώς γιατί κάνει πίσω στο πιο **κρίσιμο ζήτημα της περιόδου**, δηλαδή στην αναγκαιότητα και τη δυνατότητα **να ξεδιπλωθούν σήμερα μέτρα αντικαπιταλιστικής ανατροπής**, στην ανάγκη οι στόχοι του προγράμματος αυτού να γίνουν υπόθεση του πολιτικού αγώνα των εργαζόμενων.

Λέει για παράδειγμα ο Δ. Κουτσούμπας στην πρόσφατη συνέντευξή του (21/12) στο ΜΕΓΑ: «Αναπτύσσεται κατά τη γνώμη μας και μια άποψη (σημ. για την έξοδο από την ευρωζώνη)- χωρίς να είναι εκτός λογικής ΕΕ, ούτε εκτός λογικής καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης- μέσα στην αστική τάξη, σε ομίλους, που έχουν τα δικά τους συμφέροντα. Δηλαδή με ποια έννοια; Δεν τους ενδιαφέρει αν θα βγούμε από το ευρώ ή αν θέλετε κάποιους τους συμφέρει να βγούμε από το ευρώ. Αλλά αυτό δεν αφορά το λαό»... και συνεχίζει.. «Άλλο σύγκρουση με την ΕΕ, που βεβαίως θα σε οδηγήσει και σε έξοδο από το ευρώ, αλλά με μια συνολική πολιτική και ένα άλλο οικονομικό πρόγραμμα, όχι στα πλαίσια αυτού του συστήματος. **Στα πλαίσια αυτού του συστήματος μπορεί κάποια στιγμή η κατάσταση να γίνει χειρότερη βγαίνοντας από το ευρώ, δηλαδή μένοντας στην ΕΕ ή ακολουθώντας τον**

ίδιο δρόμο ανάπτυξης».

Επειδή όμως στην περίοδο που θα τεθούν με πραγματικό και δραματικό τρόπο τα διλήμματα «μένουμε στην ευρωζώνη και αποδεχόμαστε τις μνημονιακές της συνθήκες ή ερχόμαστε σε ρήξη με ευρωζώνη/ΕΕ » **θα είμαστε «μέσα στα πλαίσια του συστήματος», επειδή ακόμα δεν θα έχει αναιρεθεί ο «καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης»** σημαίνει ότι για το ΚΚΕ η ρήξη αυτή δεν είναι επίκαιρη, ίσως ακόμα -ακόμα και να οδηγήσει σε αρνητικά αποτελέσματα για τον λαό. **Σημαίνει ότι κάνει πίσω ακριβώς την ώρα που ξεκινάει η νέα, ανώτερη φάση της μάχης.**

Αντί να αντιμετωπίσει το ΚΚΕ την ρήξη και την έξοδο από την ευρωζώνη/ΕΕ (υπό το βάρος του λαϊκού κινήματος) σαν απόλυτα αναγκαίο στόχο / κρίκο που **μπορεί να ξεδιπλώσει το συνολικό αντικαπιταλιστικό / αντιιμπεριαλιστικό πρόγραμμα** στην σημερινή φάση της πάλης του λαού, αρνείται την επικαιρότητά του στο όνομα του «συνολικού προγράμματος». Αρνείται την «αφετηρία» στο όνομα ότι δεν είναι εξασφαλισμένο το τέλος του δρόμου. Έτσι όμως «δεν σηκώνεις το γάντι» και δεν απαντάς πραγματικά στα σκληρά στρατηγικά διλήμματα και τις προκλήσεις του αντίπαλου.

Β. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ. Αντικαπιταλιστική τομή ή μνημονιακή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Ποια είναι η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα από τα κείμενα και τα ντοκουμέντα της έχει διαμορφώσει την δική της πολιτική πρόταση. **Την ανατροπή της ιστορικής επίθεσης του κεφαλαίου που επιδιώκει να φορτώσει την κρίση του στην εργατική τάξη και τον λαό. Την πάλη για να αλλάξει η πολιτική και όχι ο διαχειριστής. Για να σπάσει το «πλαίσιο» της βάρβαρης εκμετάλλευσης και της υποταγής στις αγορές, του κράτους έκτακτης ανάγκης, της επιτροπείας, της διαρκούς λεηλασίας μέσω χρέους, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Για ένα συνολικά άλλο, αντικαπιταλιστικό δρόμο στην ελληνική κοινωνία.**

Αν λοιπόν συμφωνούμε ότι η **διαχωριστική γραμμή** της περιόδου, είναι **είτε αποδοχή και διαιώνιση της μνημονιακής καπιταλιστικής κόλασης είτε επιβολή μέτρων και στόχων αντικαπιταλιστικής ανατροπής, είτε αντικαπιταλιστική τομή είτε καπιταλιστική βαρβαρότητα**, τότε όλες οι δυνάμεις, όλα τα κινηματικά και πολιτικά σφυριά **πρέπει να χτυπάνε πάνω σε αυτόν τον στόχο.**

Το μπλοκάρισμα της επίθεσης, ο φραγμός στα σχέδια της αστικής τάξης για επιβολή μέτρων ανάταξης της καπιταλιστικής κερδοφορίας, ο πολιτικός αγώνας για την προώθηση των αντικαπιταλιστικών στόχων είναι σήμερα **ο κόμβος που θα οξύνει την πολιτική κρίση** και θα θέσει στην ημερήσια διάταξη ανώτερα ζητήματα κλονισμού της αστικής κυριαρχίας. Είναι ο δρόμος που σήμερα βλέπουμε για την προσέγγιση της επαναστατικής διαδικασίας.

Η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά πρέπει να πάρει μαζί της τους εργαζόμενους που θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, τις μαχόμενες δυνάμεις που συνειδητοποιούν το βάθος της σύγκρουσης και να δώσει την μάχη. Να συνδέσει πιο πειστικά τους στόχους και τις διεκδικήσεις του κινήματος, τους στόχους για την επιβίωση του λαού, για τα δημοκρατικά του δικαιώματα ενάντια στο κράτος έκτακτης ανάγκης με το γενικότερο πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης. **Να επιβεβαιώσει, αναπτύξει, βαθύνει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, να το κάνει υπόθεση του πολιτικού αγώνα του εργατικού και λαϊκού κινήματος.**

Δεν αξίζει στην δική μας αριστερά μια τακτική συμβιβασμού και ουράς που εγκαλεί τον ΣΥΡΙΖΑ γιατί δεν «υλοποιεί το πρόγραμμά του», όπως κάνουν τμήματα της πάλαι ποτέ «ριζοσπαστικής αριστεράς» (πρωτοβουλία των 1000, Ανασύνταξη κλπ) εκλιπαρώντας να γίνει πιο «ανεκτός» ο συμβιβασμός με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και την ΕΕ, για να έχουν οι ίδιοι πρόσωπο όταν στηρίζουν την πολιτική αυτή στους εργαζόμενους. **Οι λαϊκές κατακτήσεις πρέπει να επιβληθούν με την δύναμη του οργανωμένου λαού, ενάντια στον συμβιβασμό της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ με την αστική τάξη.** Ενάντια στο υπό εκκόλαψη κυβερνητικό μπλοκ ΣΥΡΙΖΑ-ΔΗΜΑΡ-ΑΝΕΛ (ή με όποια σύνθεση τυχόν εμφανιστεί αυτό) που σχηματίζεται για να εγγυηθεί την ομαλή μετάβαση στην μεταλλαγμένη νέα μνημονιακή εποχή!

Τα πρόσφατα βήματα στην ανασυγκρότηση της αριστερής πτέρυγας του κινήματος και της «πρωτοβουλίας πρωτοβάθμιων σωματείων» αποτελούν ελπιδοφόρα δείγματα γραφής σε αυτή την κατεύθυνση.

Κάθε δύναμη, αγωνιστής και ρεύμα που κατανοεί αυτήν την ανάγκη, που συμμερίζεται του αγώνα για την ανατροπή και διαχωρίζεται από την πολιτική πρόταση της διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης εντός ευρωζώνης και ΕΕ πρέπει να συστρατευθεί σε αυτή την κατεύθυνση. Αλλιώς, κάθε δύναμη και αγωνιστής που δεν συστρατεύεται σε αυτή την μάχη «εγκαταλείπει» το μέτωπο, ενισχύει αντικειμενικά το ανταγωνιστικό, διαχειριστικό σχέδιο.

Αυτό είναι το ανοιχτό, ειλικρινές, επιτακτικό πολιτικό κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Σε αυτό υποτάσσεται η γραμμή και το πρόγραμμά μας, η στάση και οι επιδιώξεις μας στο κίνημα και η πολιτική των συμμαχιών. **Και το πλαίσιο πολιτικής συνεργασίας που έως τώρα έχει καταρχήν συμφωνηθεί ανάμεσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την Πρωτοβουλία για μια Αριστερή Μετωπική Συμπόρευση και είναι ανοικτό σε κάθε πολιτική δύναμη και αγωνιστή που θέλει να συμβάλλει, κινείται ξεκάθαρα σε αυτήν την κατεύθυνση.**

Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αυτή την γραμμή υπάρχουν άλλες δυνάμεις που να μπορούν ναβάλουν πλάτη σε μια τέτοια πολιτική;

Σίγουρα τέτοιες δυνάμεις υπάρχουν. Υπάρχουν μέσα στο κίνημα και τους αγώνες καθώς παρά τις υποχωρήσεις σε σχέση με την εξεγερτική περίοδο 2010-2012 οι αντιστάσεις κάθε άλλο παρά σταμάτησαν. Αλλά και από πολιτική άποψη σήμερα υπάρχει ένας ολόκληρος γαλαξίας δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών που θέλουν να παλέψουν σε αντίστοιχες κατευθύνσεις με τις δικές μας, που με τις δικές τους αντιφάσεις, όρια και διαδρομές **προσεγγίζουν την ανάγκη του αντικαπιταλιστικού μετώπου.** Ο κόσμος αυτός βρίσκεται διάχυτος μέσα στα κινήματα αλλά και την βάση της αριστεράς. Παλεύει και κρίνει. Οργίζεται από την δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά πιέζεται από την ανάγκη της «άμεσης λύσης». Βλέπει τα όρια των «αντιμνημονιακών» ρευμάτων της προηγούμενης περιόδου, καταλαβαίνει ότι αλλάζουμε φάση, αλλά θέλει έναν χώρο να υποδεχθεί και τις δικές του ανησυχίες. Θέλει να κινηθεί προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που σε κάθε περίπτωση την θεωρεί αναντικατάστατη δύναμη για την επόμενη μέρα αλλά υπάρχουν και πράγματα που δεν τον πείθουν. Και όχι άδικα!

Σε όλον αυτόν τον κόσμο, που με ένα τμήμα του δώσαμε την μάχη των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών, ένα άλλο βρίσκεται στις οργανώσεις και τα μέτωπα που απευθυνόμαστε με την πρόταση της πολιτικής συνεργασίας και ένα άλλο σε τίποτα από όλα αυτά, απευθύνεται με την πρότασή της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και ο κόσμος αυτός δεν είναι λίγος.

Άλλωστε η πολιτική μας πρόταση δεν στοχεύει μόνο στις υπάρχουσες, οργανωμένες και διάχυτες δυνάμεις, **αλλά στην δυναμική των διαφοροποιήσεων** που αναπόφευκτα θα γεννήσει η κατάσταση, σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα από ότι μέχρι τώρα.

Η πολιτική κατάσταση έχει τεράστιους **κινδύνους και δυνατότητες.** Οι κίνδυνοι είναι προφανείς. Ένα πολιτικό σύστημα σε βαθιά κρίση εκπροσώπησης και ανυποληψίας απέναντι στον λαό, γίνεται, μέσα στην αδυναμία του, εξαιρετικά επικίνδυνο και μπορεί να γεννήσει

κάθε είδους τέρατα. Έχει όμως και **μεγάλες δυνατότητες για μια ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στην κοινωνία και την αριστερά** είτε έχουμε είτε δεν έχουμε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Οι δυνατότητες για βήματα στην λογική του πόλου – μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής, που όλοι μαζί αποφασίσαμε στην 2η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι μεγάλες. Σε αυτή την επιδίωξη εντάσσουμε εμείς, συστηματικά και σταθερά, την πρόταση για πολιτική συνεργασία.

Μέσα σε μια **πολύ δύσκολη συγκυρία**, που ένα κόμμα της «αριστεράς» διεκδικεί την κυβέρνηση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο δεν απομονώνεται (όπως πολλοί θα ήθελαν) και δεν διασπάται (όπως κάποιοι θα επιδίωκαν) αλλά δείχνει αξιοσημείωτη πολιτική αντοχή, **και γίνεται σημείο αναφοράς ευρύτερων δυνάμεων.**

Δεν θα μπορούσε αυτό να γίνει χωρίς επιμονή σε μια πολιτική αρχών. Σε μια πολιτική που απαντάει **από αντικαπιταλιστικές θέσεις και ταυτόχρονα με επιμονή στην ενότητα, σεβασμό στις άλλες δυνάμεις, κατανόηση των ιδιαιτεροτήτων και των ορίων τους.**

Η μάχη που έχουμε να δώσουμε είναι τιτάνια. Κανένας δεν περισσεύει. Από κει ξεκινάμε. Μια πολιτική πρόταση που έχει μέσα της το στοιχείο της ρήξης με την σημερινή τάξη πραγμάτων, την ολιγαρχία του πλούτου, τον ιμπεριαλισμό θα αντιμετωπίσει την αφομοίωση, αλλά και τους εκβιασμούς, την καταστολή, την δύναμη του κράτους.

Η ιστορική εμπειρία δείχνει ότι η πολιτική διαχείρισης του καπιταλισμού σε συνθήκες κρίσης οδηγεί αναπόφευκτα σε απογοητεύσεις, ήττες και τελικά είτε στην ενίσχυση των πιο ακραίων αντιδραστικών δυνάμεων είτε, **κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις σε μια μεγάλη ενίσχυση των αντικαπιταλιστικών επαναστατικών δυνάμεων, σε γρήγορα βήματα στην κατεύθυνση του πόλου, σε ριζική αναδιάταξη του τοπίου και του συσχετισμού δυνάμεων στην αριστερά.**

Η δεύτερη δυνατότητα είναι ο στόχος μας. Ας δούμε τις προϋποθέσεις γι' αυτήν.

Γ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΣΑΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΙΩΝ

Είδαμε το περιεχόμενο της πολιτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Τι γίνεται όμως με την ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ;**

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι **η πρώτη προϋπόθεση** για οποιαδήποτε μάχη με τον αντίπαλο

όπως και για μια οποιαδήποτε πολιτική συμμαχιών **είναι η ολόπλευρη, χωρίς υποσημειώσεις και αστερίσκους υπεράσπιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.**

Το πρώτο ζήτημα της πολιτικής μας δεν είναι οι «συμμαχίες», αλλά η ίδια ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πολιτική της πρόταση, η πρακτική, η αγωνιστικότητά της, οι δεσμοί της με τον κόσμο της δουλειάς. Το πρώτο ζήτημα είναι αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτεί μια κατ' αρχήν επαναστατική πρωτοπορία, με στοιχειώδη συνεκτικότητα, συντροφικότητα, σχέδιο και αλληλεγγύη.

Αλλά σε αυτό είχαμε το τελευταίο διάστημα σημαντικά προβλήματα. Και από πολλές πλευρές.

Πολλές φορές στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετωπίσαμε ένα κλίμα και μια κριτική **μηδενισμού, καταστροφολογίας και έλλειψης προοπτικής.** Σαν ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση **αντιταχθήκαμε αποφασιστικά σε αυτό το κλίμα.** Και δικαιολογημένα. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όχι μόνο δεν «έκλεισε τον κύκλο της», αλλά μπορεί να περάσει σε νέα φάση. Έχει αναδειχθεί σε τρίτη άποψη στο χώρο της αριστεράς.** Έχει κοινωνικούς δεσμούς, αν και αδύναμους, με λαϊκά στρώματα και την νεολαία. Την ξέρουν και την εκτιμούν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι. Έχει σαφώς διακριτή πολιτική και φυσιογνωμία από ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ. Πρωτοπόρα δράση στο κίνημα και τους αγώνες, ενωτική φυσιογνωμία, πανελλαδική διάρθρωση, διασύνδεση σε εκατοντάδες χώρους δουλειάς και γειτονιές και χιλιάδες μέλη. Με τις θέσεις και την στάση της επικοινωνεί με τις διαθέσεις δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών και εργαζόμενων, που προβληματίζονται ισχυρά για την πορεία και το μέλλον της αριστεράς.

Για να υπάρχει πραγματικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σαν αντικαπιταλιστικό-επαναστατικό μέτωπο πρέπει να εξασφαλίζει στην πράξη την πολιτική της ανεξαρτησία, που δυστυχώς από ορισμένες πλευρές αμφισβητείται.

Ανεξαρτησία σημαίνει φυσικά πρώτα από όλα ανεξαρτησία από το αστικό πολιτικό σύστημα και το κράτος του. Από την αστική και μικροαστική πολιτική και τα κόμματα της διαχείρισης του καπιταλισμού. **Σημαίνει επίσης ανεξαρτησία και από τις σύμμαχες δυνάμεις και τα υπόλοιπα ρεύματα του εργατικού και λαϊκού κινήματος, αρχή που πολλές φορές δεν τηρείται.** Τι άλλο δείχνουν οι αποφάσεις ορισμένων οργανώσεων που έθεταν την συμμετοχή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην εκλογική μάχη **υπό την αίρεση των αποφάσεων άλλων πολιτικών χώρων** ή οι **απαράδεκτες δηλώσεις** στελεχών πχ της ΑΡΑΣ στο Πανελλαδικό Συντονιστικό ότι «αν δεν γίνει η συμπόρευση τότε θα δώσουμε το πολύ μια κριτική ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ» σε ένα κρεσέντο υπεροψίας και απόλυτης απαξίωσης

της συλλογικής μας προσπάθειας;

Τέλος τεράστιας σημασίας αποτελεί η έμπρακτη υπεράσπιση της ενότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ενότητα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κρίνεται μόνο στην τυπική οργανωτική της πλευρά. Κρίνεται στην αυτοδέσμευση ότι όλοι θα σεβόμαστε την πολιτική και τις αποφάσεις της πλειοψηφίας και θα κινούμαστε στα πλαίσιά της ή τουλάχιστον δεν θα τις υπονομεύουμε σε κάθε περίπτωση ανοιχτά (τουλάχιστον όταν δεν πρόκειται για ζητήματα αρχών). Ότι αναπτύσσουμε μια **κουλτούρα υπεράσπισης της ενότητας**, συμμετοχής και **στήριξης των κοινών αποφάσεων και πρωτοβουλιών, κοινών πρακτικών στο κίνημα και τον δρόμο.** Σημαίνει ότι **δεν αντιμετωπίζουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σαν «μαζικό χώρο στρατολόγησης»**, σαν εξωτερική δύναμη, αλλά «οργανικά», σαν συστατικό στοιχείο μιας ανώτερης σύνθεσης. Σημαίνει ότι **δεν υπάρχει χώρος για συμμετοχή σε διπλά «πολιτικά μέτωπα»**, σε παιγνίδια εντός-εκτός, σε λογικές που λένε πως ότι «δεν περνάμε» στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το φέρνουμε από έξω δια των συμμάχων.

Σημαίνει ότι **δεν μπορεί να υπάρχουν λογικές ότι εγώ «δεν ψηφίζω με αυτόν»** γιατί είναι προδοσία και δεν ψηφίζω με τον άλλον γιατί είναι έγκλημα. **Η τυχόν αποδοχή των αντιλήψεων αυτών οδηγεί σε έναν ντεφάκτο τριχασμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και προδιαγράφει την διάσπασή της, τυπική ή άτυπη.**

Σαν ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θα αντιταχθούμε ακόμα πιο αποφασιστικά σε τέτοιες λογικές με γνώμονα το περιεχόμενο και τον επαναστατικό προσανατολισμό του εγχειρήματος.

β) Αν η υπεράσπιση του κοινού μας σπιτιού είναι η πρώτη προϋπόθεση για την συμβολή μας στην εργατική λαϊκή αντεπίθεση και τον συνολικό αντικαπιταλιστικό αγώνα, ο πολιτικός επανεξοπλισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ώστε να είναι ικανή να παίξει αυτόν τον ρόλο στην νέα πολύπλοκη κατάσταση είναι η δεύτερη.

Οι θέσεις για την Γ΄ Συνδιάσκεψη λύνουν με θετικό τρόπο σημαντικά ζητήματα: α) Επιβεβαιώνουν και εξειδικεύουν **τον στόχο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης** καθορίζοντας σωστά τους πολιτικούς μας στόχους για την περίοδο. β) Λύνουν κατ' αρχήν σωστά την σχέση τακτικής-στρατηγικής, δηλαδή **την σχέση της σημερινής μας πολιτικής με την προσέγγιση της επανάστασης και το ζήτημα της εξουσίας.** γ) Καθορίζουν χωρίς ταλαντεύσεις την σχέση μας με την πολιτική-κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ και την πιθανή κυβέρνησή του. δ) Επιβεβαιώνουν την ανάγκη και τον χαρακτήρα του **αντικαπιταλιστικού προγράμματος**, χωρίς όμως να κάνουν τα αναγκαία βήματα στην

ανάπτυξή του. ε) Αναπτύσσουν την λογική για την οικοδόμηση του μετώπου-πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής. στ) **Σ' αυτό το πλαίσιο, αναπτύσσουν την πρόταση για την μετωπική πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων, σαν έναν από τους δρόμους για την οικοδόμηση του.**

Οι θέσεις ανταποκρίνονται σε μεγάλο βαθμό στις ανάγκες της περιόδου και απαντούν θετικά τα πιο επείγοντα και κρίσιμα καθήκοντα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρ' ότι έχουν αρκετές ελλείψεις και αδυναμίες, που μπορούν να καλυφθούν στην συζήτηση πριν και στη διαδικασία της συνδιάσκεψης. Στην πορεία προς τη συνδιάσκεψη πρέπει να βαθύνει η συζήτηση και να επιχειρηθεί **ακόμα ευρύτερη σύνθεση απόψεων σε ανώτερη προωθητική βάση, αξιοποιώντας τον πλούτο των απόψεων - προτάσεων που κατατέθηκαν ή θα κατατεθούν.**

γ) Η τρίτη προϋπόθεση είναι η συνεπής, από άποψη αρχών, πολιτική των συμμαχιών. Η πολιτική των συμμαχιών είναι απόλυτα απαραίτητη ακριβώς γιατί νέες δυνάμεις και ρεύματα προσεγγίζουν την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής.

Η βάση συγκρότησης των συμμαχιών δεν είναι αυθαίρετη. Δεν είναι ότι «θέλουμε εμείς» ή ότι «δέχονται οι πιθανοί σύμμαχοι». **Προκύπτει αντικειμενικά από την διαχωριστική γραμμή που βάζει κάθε φορά η ταξική πάλη!**

Και η χοντρή διαχωριστική γραμμή σήμερα είναι ανάμεσα στην άγρια επίθεση του κεφαλαίου και την πρόταση διαχείρισης εντός των πλαισίων της ευρωζώνης και της ΕΕ από την μια ή η μάχη για την ανατροπή και η έξοδος από τη φυλακή τους από την άλλη.

Όποια δύναμη κινείται σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να συνεργαστεί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με άλλα λόγια: **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αν θέλει να είναι επαναστατική δύναμη, δύναμη αλλαγής των συσχετισμών έχει υποχρέωση με τρόπο συστηματικό, προσεχτικό και επίμονο να παλέψει για την συγκρότηση μιας πολιτικής συνεργασίας που κινείται πάνω σε αυτήν την βάση, αξιοποιώντας κάθε δυνατότητα συσπείρωσης δυνάμεων.**

Δ. ΚΙΝΕΙΤΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΟΥ ΥΛΟΠΟΙΕΙ Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Η πολιτική βάση πάνω στην οποία συγκροτείται η πολιτική πρόταση της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και στην οποία έχει συμφωνήσει μέχρι στιγμής η ΠΑΜΕΣ, οικοδομείται ξεκάθαρα πάνω σε αυτή την βάση. Και από αυτή την άποψη αποτελεί σημαντικό βήμα και επιτυχία για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Κατ' αρχήν στην πολιτική συμφωνία υιοθετούνται όλοι οι βασικοί κόμβοι του αντικαπιταλιστικού προγράμματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακόμα και κρίσιμα ζητήματα που πριν ένα χρόνο μας είχαν «βασανίσει» και «διχάσει» (πχ ΕΕ, μετανάστες κλπ).

Είναι μικρό ζήτημα αυτό; Υπάρχει άλλη πολιτική δύναμη που να μιλάει σήμερα για κατάργηση των μνημονίων, διαγραφή του χρέους, έξοδο από ευρώ, ΕΕ κλπ; Αποτελεί κέρδος αυτό για το κίνημα κατ' αρχήν και για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή όχι; Πως μπορούν ορισμένοι σύντροφοι και συναγωνιστές τόσο εύκολα και «ελαφρά τη καρδία» να γράφουν ότι «το πραγματικό ερώτημα δεν είναι αν θα συμφωνήσουμε σε δέκα σημεία ή όχι (που, άλλωστε, είναι εξαιρετικά αμφίβολο ποιος θα τα διαβάσει)!!» όπως γράφουν οι σ/φοι της ΟΚΔΕ στο κείμενό τους, όταν πέρσι έγιναν ομηρικές μάχες για **λέξεις** (όπως πχ «νομιμοποίηση όλων των μεταναστών» ή «διαδικασία νομιμοποίησης όλων των μεταναστών»);. Φαίνεται ότι τότε (όταν η συμφωνία ήταν δύσκολη), οι φράσεις είχαν την σημασία τους, την οποία εντωμεταξύ έχασαν σήμερα (που η πολιτική συμφωνία αποδείχτηκε εφικτή)!

Η κοινή πολιτική δήλωση περιέχει επιπλέον τις κρίσιμες πολιτικές οριοθετήσεις που αφορούν: α) τον ρόλο του ταξικά ανασυγκροτημένου κινήματος (το πρόγραμμα αυτό θα επιβληθεί από την δύναμη του πανεργατικού, παλλαϊκού ξεσηκωμού) β) τον αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό («η πάλη για αυτό το πρόγραμμα **συνδέει τις αγωνίες των λαϊκών στρωμάτων** που συνθλίβονται από την κρίση, **τους αγώνες για την απόσπαση κατακτήσεων** και την ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής σήμερα, με το **στρατηγικό στόχο ανατροπής του καπιταλισμού** και του μετασχηματισμού της κοινωνίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση») και γ) την σαφή διαφοροποίηση από την πολιτική διαχείρισης του καπιταλισμού του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και την πολιτική του ΚΚΕ («η πολιτική αυτή συνεργασία **διαχωρίζεται από τη λογική της ενσωμάτωσης στο αστικό σύστημα εξουσίας και της κυβερνητικής διαχείρισης της κυρίαρχης αστικής πολιτικής μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ και των νόμων της αγοράς**, όπως προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά και από την λογικές εκείνες που αρνούνται το πρόγραμμα ρήξης με τις βασικές επιλογές του συστήματος, τους αποφασιστικούς αγώνες και την ενότητα των αγωνιζόμενων δυνάμεων, παραπέμποντας την αναμέτρηση στο απροσδιόριστο μέλλον της δικής τους «εξουσίας».)!!

Πολλοί σύντροφοι και συναγωνιστές ρωτάνε: Πως είναι δυνατό αυτό που πέρσι δεν έγινε να

μπορέσει να γίνει τώρα; Μήπως πρόκειται για κάποιο κόλπο, η για καιροσκοπισμό κάποιων δυνάμεων;

Κατ' αρχήν πολιτική δεν μπορεί κανείς να κάνει με ψυχολογικούς όρους και υποθέσεις. **Η κάθε δύναμη παίρνει πολιτική ευθύνη για τις δημόσιες τοποθετήσεις της και με βάση αυτές κρίνεται.** Έτσι θα κριθούμε και εμείς και όλες οι δυνάμεις.

Επιπλέον όμως εδώ και ένα χρόνο έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Η προηγούμενη περίοδος απέδειξε ότι αντικειμενικά **δεν υπάρχει «ενδιάμεσος χώρος» ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, δηλαδή **ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική-επαναστατική πολιτική και την διαχειριστική πρόταση.** Ότι είναι «μισές» και δεν μπορεί να σταθούν προτάσεις που επενδύουν σε έναν «ενδιάμεσο ρεαλισμό» μιας «νεοκεϋνσιανής, φιλολαϊκής» πολιτικής, με έμφαση στο νόμισμα. Ούτε μπορεί μια τέτοια πρόταση να έχει μαζική απεύθυνση. Γιατί λοιπόν θεωρούμε ακίνητα τα πράγματα και δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι οι σύντροφοι και συναγωνιστές με τους οποίους συζητάμε βγάζουν τα δικά τους συμπεράσματα από τις εξελίξεις;

Αλλά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έβγαλε συμπεράσματα και επανήλθε, προσαρμόζοντας την τακτική της, χωρίς εκπτώσεις στο περιεχόμενο, αλλά κατανοώντας ότι η διαδικασία της «συμπόρευσης» με τον δεσμευτικό και στρατηγικό τρόπο που ορίστηκε στην Συνδιάσκεψη θέλει χρόνο για να ωριμάσει και προτάσσοντας μια λογική πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας, με διατήρηση της αυτοτέλειας των διαφορετικών χώρων που θα θελήσουν να συμμετάσχουν σε αυτή την διαδικασία. Ο συνδυασμός, λοιπόν, αυτών των παραγόντων ήταν που προκάλεσε το σημερινό επιτυχημένο βήμα.

Η πολιτική συνεργασία λοιπόν κινείται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και είναι απόλυτα εντός των αποφάσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ **πρέπει να είναι συνεπής με τις ίδιες της τις αποφάσεις.** Όταν απευθύνει μια πρόταση πολιτικής συνεργασίας στην βάση ενός περιεχομένου, αυτό σημαίνει ότι **αν οι όροι αυτοί εκπληρώνονται υλοποιεί την συνεργασία και αν δεν εκπληρώνονται δεν την υλοποιεί.** Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί δομημένο πολιτικό χώρο με δεσμευτικές αποφάσεις. Όσο λοιπόν αποφασιστικός πρέπει να είναι κανείς απέναντι στην λογική του να «προσαρμόζουμε την πολιτική μας» κάθε φορά στα όρια των πιθανών συμμάχων, ανεξάρτητα από τις ανάγκες και τις διαχωριστικές γραμμές της ίδιας της ταξικής πάλης και τις αποφάσεις μας, άλλο τόσο πρέπει να είναι αποφασιστικός στις υπεκφυγές και τις υποκριτικές – καιροσκοπικές προτάσεις που άλλα λένε και άλλα εννοούν, άλλα ψηφίζουν και άλλα πιστεύουν.

Η «στάση» για παράδειγμα των σ/φων του ΣΕΚ στο ζήτημα της πολιτικής συνεργασίας γεννά πολύ μεγάλα ερωτηματικά. Το κείμενο των Θέσεων όπως και την πολιτική απόφαση του ΠΣΟ που περιγράφει τα βήματα που έγιναν, **έχουν ψηφιστεί και από το ΣΕΚ.** Ποια είναι η κριτική που κάνουν οι σ/φοι του ΣΕΚ; Αν μεν διαφωνούν «επί της αρχής» με την πολιτική συνεργασία είναι ανακόλουθοι. Δεν θα έπρεπε να είχαν στηρίξει μια τέτοια πρόταση στο ΠΣΟ του Νοεμβρίου. Αν θέτουν θέμα δημοκρατίας, Συνδιάσκεψης, τότε παίζουν εκ του ασφαλούς καθώς όλοι καταλαβαίνουμε ότι με ημερομηνία εκλογών 25 Γενάρη ή αρχές Φλεβάρη Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να γίνει στις 17-18/1. Η «δημοκρατική επίκληση» της συνδιάσκεψης μόνο στόχο έχει την ακύρωση των αποφάσεων και τον τορπιλισμό της πολιτικής κι εκλογικής συνεργασίας.

Ποια είναι τελικά η κριτική που γίνεται στην πολιτική συνεργασία; Ποιο είναι το τελικό της καταστάλαγμα;

Ε: ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Οι κριτικές που ακούγονται έως τώρα για τις αποφάσεις μας έχουν μεγάλο βαθμό αυθαιρεσίας. Αναδεικνύουν όμως ζητήματα που πρέπει να συζητηθούν. Δύο ειδών είναι τα επιχειρήματα που προβάλλονται:

α) **Η αξιολογία των συμμάχων μας.** Σύμφωνα με αυτή την επιχειρηματολογία η συμφωνία με την πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι υποκριτική και αναξιόπιστη. Δεν είναι δυνατόν δυνάμεις και ρεύματα με διαφορετικές αντιλήψεις να συμφωνούν. Ότι και να υπογράφουν είναι αδιάφορο. Όμως η τακτική της «μετωπικής συμπόρευσης» και σήμερα της πολιτικής συνεργασίας απευθύνεται και σε δυνάμεις και ρεύματα που δεν είναι επαναστατικά (τουλάχιστον με την έννοια που είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ), που έχουν άλλες διαδρομές αλλά μπορούν και θέλουν να συμφωνήσουν σήμερα σε γραμμή ανατροπής. Ποιο είναι το νόημα της προβολής **των προηγούμενων θέσεών τους**, της ιστορικής τους διαδρομής **σαν επιχείρημα για να ακυρωθεί η δυνατότητα της πολιτικής συμφωνίας σήμερα;** Είναι σωστό, ειδικά **σε μια περίοδο πολιτικών ανακατατάξεων** και διαμόρφωσης νέων συσχετισμών να προβάλλεται το παρελθόν σαν επιχείρημα για το μέλλον;

Αν ήταν έτσι τα πράγματα θα μπορούσε εύλογα να αναρωτηθεί κανείς εφαρμόζοντας την ίδια μεθοδολογία για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ: που πάτε με το ΝΑΡ που (σαν πρώην ΚΚΕ) έδερνε τις συσπειρώσεις στην Νομική, με το ΣΕΚ που ψήφισε ΠΑΣΟΚ χωρίς αυταπάτες, με τον κινηματισμό της ΑΡΑΝ κλπ κλπ, και κανείς δεν ξέρει που σταματάει αυτή η ιστορία, (από ορισμένους σ/φους έχουμε ήδη φτάσει στο.. Μάαστριχτ και συνεχίζουμε!)

Όχι ότι η προέλευση του καθενός δεν έχει σημασία. Αλλά μεγαλύτερη ακόμα σημασία έχει **που θέλει να πάει**. Αυτό μετράει.

β) Η δεύτερη σειρά των επιχειρημάτων αφορά τα **«φαντάσματα»**. Αφορά δηλαδή μια σειρά αυθαίρετων προεκτάσεων που δίνουν ορισμένοι σύντροφοι στην διαδικασία αυτή, έξω από κάθε όριο αποφάσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με απίστευτες υπερβολές, έωλα επιχειρήματα και τερατολογίες.

Οι σ/φοι της ΟΚΔΕ για παράδειγμα στο κείμενό τους αναφέρονται σε «μέτωπα ταξικής συνεργασίας, με δυνάμεις που όχι μόνο δεν είναι αντικαπιταλιστικές, αλλά ενδεχομένως ούτε καν αριστερές», σε άρθρα μεμονωμένων μελών του Σχεδίου Β για να «προειδοποιήσουν» ότι μπορεί να πάμε «με το ΕΠΑΜ και τον Κατσάνεβα» και άλλα τρομερά, πλην εκτός τόπου και χρόνου.

Και συνεχίζουν οι σ/φοι: «Το πρόβλημα δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο πάρθηκε ή δεν πάρθηκε, εφαρμόστηκε ή δεν εφαρμόστηκε η απόφαση. **Το ερώτημα είναι πολιτικό**: με τις δεδομένες συνθήκες, **θέλουμε μια συμμαχία με την ΠΑΜΕΣ**; Και, στον πυρήνα του προβλήματος που μας ταλανίζει δύο χρόνια τώρα, **θέλουμε την αντικατάσταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από ένα ευρύτερο, “αριστερό ριζοσπαστικό” αλλά όχι αντικαπιταλιστικό μέτωπο**; Σε αυτό εμείς απαντάμε **ΟΧΙ** και δηλώνουμε ότι θα δώσουμε μάχη για να αποτρέψουμε μια τέτοια πολιτική εξέλιξη».

Σύντροφοι της ΟΚΔΕ σε ότι αφορά το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, αλλά και σε ότι αφορά **τις αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** απαντάμε με την ίδια κατηγορηματικότητα **ΟΧΙ. Θα δώσουμε την μάχη για ενίσχυση και αναβάθμιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, βεβαίως για να μην διαλυθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και να μην αντικατασταθεί** από ένα άλλο ευρύτερο «αριστερό ριζοσπαστικό, αλλά όχι αντικαπιταλιστικό μέτωπο»!! Αλλά ποιος το βάζει αυτό; Και τι σημαίνει αυτή μας η διαφωνία; Ότι δεν θα έχουμε πολιτική απεύθυνση και συμμαχία με δυνάμεις που μπορούν να συμφωνούν σε βασικά ζητήματα μαζί μας, αλλά δεν έχουν «ολοκληρωμένο επαναστατικό προσανατολισμό», που για τους δικούς τους λόγους δεν θέλουν να ενταχθούν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Από πού προκύπτει και μάλιστα με απόλυτη βεβαιότητα («δεν υπάρχει καμία αμφιβολία !! λέτε) ότι «ότι η πρόταση για ένα νέο, κοινό μέτωπο με την ΠΑΜΕΣ **ισοδυναμεί στην πράξη με αντικατάσταση του αντικαπιταλιστικού μετώπου με κάτι ευρύτερα αριστερό**»; Σοβαρά σύντροφοι; Επειδή «κάποιος» πρότεινε «κάτι» αντικαταστάθηκε στην πράξη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και καταργήθηκε το αντικαπιταλιστικό μέτωπο; Ποιον ωφελεί το κυνήγι των φαντασμάτων; Μήπως έτσι συμβάλλετε εσείς και οι τερατολογίες σας στην υποβάθμιση και στο κτύπημα της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Είναι, τέλος, απαράδεκτο από κάθε άποψη η όποια κριτική σε πολιτικές απόψεις και επιλογές να γίνεται με ασύστολα ψεύδη και τερατολογίες. Φθάσαμε σήμερα να κατηγορείται το ΝΑΡ ότι πρότεινε να φαίνεται στην πολιτική κι εκλογική συνεργασία, όταν αυτή καταληχθεί, η συμμετοχή του Σχεδίου Β΄ κι ότι παρακαλούμε εμείς για συμμετοχή Αλαβάνου στα ψηφοδέλτια. Πέρυσι ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ μας κατηγορούσαν για σεχταρισμό και φόβο.

Το αν η διαδικασία της πολιτικής συνεργασίας είναι αναγκαία ή όχι δεν καθορίζεται από το αν θα συμφωνήσει ή θα διαφωνήσει μια δύναμη, ή από τον τρόπο που θα την ερμηνεύσει και θα την εντάξει στο «πολιτικό της οπλοστάσιο».

Ξέρουμε ήδη από καιρό ότι μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και έξω απ' αυτή με πιθανούς ή μη συμμάχους υπάρχουν **διαφορετικές αντιλήψεις για τις συμμαχίες. Δεν είναι δημιουργικό να κριτικάρει κανείς την πολιτική συμφωνία εντάσσοντάς την ήδη στο πλαίσιο μιας πρότασης με την οποία υποτίθεται ότι διαφωνεί.**

ΣΤ. ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ».

Η μετωπική συμπόρευση άνοιξε σαν ζήτημα στην Β΄ Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δύο ήταν τα στοιχεία που, με βάση την απόφαση, καθορίζουν την πολιτική των συμμαχιών μας.

Το πρώτο είναι ότι στόχος μας είναι το αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλος: Λέγαμε στην πολιτική απόφαση. «Επιδίωξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός **μαζικού πόλου - πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.** Αυτός ο μαζικός πόλος - πολιτικό μέτωπο είναι αντικειμενικά απαραίτητος για τη δημιουργία του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής και για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος».

Ήδη εδώ αναγνωρίζουμε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι μεν ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου, αλλά επιδιώκει το κέρδισμα δυνάμεων και ρευμάτων σε μια διαδικασία ανώτερης συγκρότησης αυτού του μετώπου (που μπορεί στο τέλος του δρόμου να έχει μέσα του και την υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Στο σημείο αυτό μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπάρχουν δυνάμεις που διαφοροποιούνται και

προβάλλουν την ανάγκη ενός «αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου». Τέτοιες απόψεις και πρακτικές συναντήσαμε το προηγούμενο χρονικό διάστημα και από την πλευρά του NAP βρεθήκαμε σε αντιπαράθεση.

Παράλληλα όμως η πολιτική απόφαση της Συνδιάσκεψης καθορίζει και **τους δρόμους για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου και τις δυνάμεις και τα ρεύματα στις οποίες απευθυνόμαστε**. Λέει λοιπόν (θέση 21):

«Άμεσο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση είναι η **«μετωπική πολιτική συμπίεση για την ανατροπή»**, η συμπίεση των δυνάμεων **της αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ, αντι-ιμπεριαλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς**. Τέτοιες δυνάμεις είναι πρώτα απ' όλα οι **αγωνιστές και οι αγωνίστριες των κινημάτων**, ο μαχόμενος κόσμος της Αριστεράς, οι «φυσικές πρωτοπορίες» που γεννιούνται μέσα στους ταξικούς αγώνες και νοιώθουν όλο και πιο πολύ την απόσταση ανάμεσα στις ανάγκες του αγώνα και την πολιτική και κινηματική ανεπάρκεια των ηγεσιών της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Είναι **αγωνιστές από την βάση της Αριστεράς**, δυνάμεις που προσανατολίζονται **στη ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ**, με ταξική παρέμβαση στο εργατικό κίνημα. Είναι δυνάμεις **με κομμουνιστική αναφορά**. Δυνάμεις που θέτουν αποφασιστικά **το ζήτημα της πάλης κατά του ευρώ και της ΕΕ**, όπως το Σχέδιο Β' – Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής. Είναι οι οργανώσεις **της επαναστατικής και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς**, όπως η ΚΟΑ, το ΕΕΚ, την ΟΚΔΕ Εργατική Πάλη και άλλες οργανώσεις. Είναι τα ρεύματα αριστερής αναζήτησης που διαφοροποιούνται από τα διάφορα «πατριωτικά», διαταξικά και απολίτικα ρεύματα του αντιμνημονιακού αγώνα.»

Ποιο είναι λοιπόν το νόημα της απόφασης; **Ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνεται προς όλες τις τάσεις και τα ρεύματα που τείνουν να διαφοροποιούνται από τον ρεφορμισμό και να αναζητούν σε κατεύθυνση ανατροπής.**

Πως λοιπόν σύντροφοι γράφετε ότι η πολιτική των συμμαχιών απευθύνεται αποκλειστικά προς άλλες «αντικαπιταλιστικές-επαναστατικές δυνάμεις»; Γιατί σηκώνετε τέτοιο κουρνιαχτό για την περιγραφή των ρευμάτων που απευθυνόμαστε όταν στην ίδια την απόφαση της Β Συνδιάσκεψης έχουν περιγραφεί με τόσο «πλατύ τρόπο»;

Τσουβαλιάζοντας κάθε μετωπική πολιτική στην «διάλυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του αντικαπιταλιστικού μετώπου», εντάσσοντάς την στην προοπτική ενός «άλλου μετώπου» το δίλημμα που θέτουν στην ουσία οι σ/φοι του ΣΕΚ και της ΟΚΔΕ είναι ανάμεσα σε μια μετωπική πολιτική που στοχεύει στο «αριστερό ριζοσπαστικό μέτωπο» και μια «μη μετωπική

πολιτική» που υποτιμάει, χλευάζει και δεν έχει καμία πρόθεση και «αγωνία» να βρει δρόμους πολιτικής συμπόρευσης όχι με τους «ρεφορμιστές», **αλλά με τα ρεύματα που διαφοροποιούνται από τον ρεφορμισμό και στρέφονται προς τα αριστερά.**

Το δίλημμα αυτό **είναι ψεύτικο και καταστροφικό. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το έχει υπερβεί** στα ντοκουμέντα της από την σκοπιά της λογικής του αντικαπιταλιστικού μετώπου και της διαδικασίας της συμπόρευσης σαν δρόμο που εξυπηρετεί αυτόν τον σκοπό. **Ήρθε η ώρα να το υπερβεί και στην πράξη.**

Οι σ/φοι του ΣΕΚ και της ΟΚΔΕ έχουν μεγάλη ιστορικότητα σαν ρεύματα για να ξέρουν- και σίγουρα ξέρουν- τους πολύπλοκους δρόμους που επαναστατικές τάσεις διάβηκαν για να χαράξουν μια συνεπή πολιτική συμμαχιών. Την σχέση των μπολσεβίκων με τους μενσεβίκους και τα άλλα μικροαστικά ρεύματα, το Τσίμερβαλντ, την στάση της 3ης απέναντι στην 2 και 1/2 Διεθνή, τα νεότερα παραδείγματα θετικά και αρνητικά. Ξέρουν τις δυσκολίες να χαραχτούν οι διαχωριστικές γραμμές, να ανακαλυφθούν οι κάθε φορά «κατάλληλες μορφές» για την εκδήλωση της πολιτικής των συμμαχιών. Ξέρουν ότι το Ενιαίο Μέτωπο βασικά απευθυνόταν και αναζητούσε συμμαχίες «προς τα δεξιά», για να χρησιμοποιήσουμε την κάπως αγοραία φιλολογία τους, ακριβώς γιατί έβλεπε ότι σε δυνάμεις και ρεύματα που «κινούνται προς τα αριστερά» δεν φτάνει η προπαγάνδα και η προβολή της «ορθής επαναστατικής γραμμής». Ας μην είναι λοιπόν τόσο απόλυτοι και καταγγελτικοί οι σ/φοι όταν μάλιστα οι ίδιοι υπερβάλλουν στον ρόλο της «αριστεράς», στον θετικό χαρακτήρα της ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση και συνολικά σε μια γραμμή που μας τοποθετεί περισσότερο σαν «συνεπή έκφραση» της κυρίαρχης «αριστεράς», παρά σαν μια «άλλη αριστερά».

Αν είχαν στοιχειωδώς δημιουργική και όχι καιροσκοπική διάθεση, δεν θα μπερδεύαν -ας πούμε- την «μόνιμη πολιτική συνεργασία με τους ρεφορμιστές»- που αναφέρει το ΠΓ της ΟΚΔΕ με τρόπο πολύ απαξιωτικό, λες και κάνουμε μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ- με την απαραίτητη πολιτική συμμαχιών προς τις δυνάμεις που διαφοροποιούνται από τον ρεφορμισμό και πρέπει να έχουμε γέφυρες.

Σήμερα το περιεχόμενο της συμμαχίας περιγράφεται με τρόπο πλήρη στην κοινή δήλωση και η «κατάλληλη μορφή» είναι αυτή της πολιτικής συνεργασίας. Τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο.

Ζ. ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η απόφαση της αναβολής της Συνδιάσκεψης μπροστά στην άμεση εκλογική μάχη είναι αναπόφευκτη!.

Αποτελεί όμως απόλυτη λαθροχειρία να συνδέει κανείς την πρόοδο της πολιτικής συνεργασίας με την αναβολή της Συνδιάσκεψης.

Η σκέψη για αναβολή της Συνδιάσκεψης έγινε με την ανακοίνωση της επίσπευσης της εκλογής του προέδρου της δημοκρατίας, όταν δεν είχαμε την παραμικρή ένδειξη για την απάντηση της ΠΑΜΕΣ. Είναι φανερό ότι σε περίπτωση που γίνουν εκλογές –πράγμα που γίνεται όλο και πιθανότερο- μέχρι τις 10 Γενάρη θα πρέπει να κλείνουν ψηφοδέλτια. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα υποστηρίξει στα σοβαρά ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα ασχολείται με την εκλογή αντιπροσώπων για την Συνδιάσκεψη.

Ανάμεσα στις Συνδιασκέψεις το ΠΣΟ **είναι αρμόδιο να πάρει αποφάσεις.** Το ίδιο όργανο πέρσι στις 16 Φλεβάρη πήρε απόφαση για την τελική μας πρόταση προς το Σχέδιο Β΄, την ίδια μέρα που το Σχέδιο Β΄ ψήφισε την δική του πρόταση. Ας μην επικαλούμαστε λοιπόν ζητήματα δημοκρατίας εκεί που δεν υπάρχουν. Μετά από δύο και πάνω χρόνια συζήτησης γύρω από τα θέματα αυτά στις Συνδιασκέψεις, στα όργανα και την βάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είμαστε έτοιμοι να πάρουμε αποφάσεις.

Οι σ/φοι του ΣΕΚ –κυρίως- λένε πως δεν μπορεί να υπάρχει απόφαση για καμιά εκλογική τακτική χωρίς Συνδιάσκεψη, η οποία όμως δεν μπορεί να γίνει!! Δεν είναι αυτός ένας απαράδεκτος χειρισμός και ένα παιγνίδι με την δημοκρατία;

Πρέπει να μιλήσει η βάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Οπωσδήποτε!! Η συζήτηση για την πολιτική και εκλογική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να γίνει πλατιά στις τοπικές με τον τρόπο που περιγράφει η απόφαση της τελευταίας ΚΣΕ. Θα δώσουμε την μάχη των εκλογών και θα έρθουμε στην Συνδιάσκεψη σε εύλογο χρονικό διάστημα για να εκτιμήσουμε τα αποτελέσματα των εκλογών και την κατάσταση που θα έχει διαμορφωθεί.

Όμως είναι αλήθεια ανακόλουθο να θυμόμαστε τις τοπικές με τέτοιο τρόπο. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει κάνει σοβαρά βήματα στην ανάπτυξη της δημοκρατίας. Κάνει τακτικές Συνδιασκέψεις, έχει σχετικά σταθεροποιήσει την λειτουργία των οργάνων της, κυρίως της ΚΣΕ και –κάτω από τις ανάγκες φυσικά- του ΠΣΟ. Η αδυναμία της στο ζήτημα της δημοκρατίας **βρίσκεται κυρίως στην δράση και των ρόλων των Επιτροπών της. Στην αδύναμη πολιτική και οργανωτική τους συγκρότηση.**

Υπάρχουν δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που σταθερά αρνούνται (εν μέρει το κάνουν και σήμερα) το δικαίωμα των τοπικών να αποφασίζουν το οτιδήποτε- αν δεν υπάρχει κάποια «κεντρική συμφωνία». Που υποβαθμίζουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε «άθροισμα οργανώσεων». Έχουν γίνει ομηρικές μάχες σε τοπικές για το αν έχουν δικαίωμα να ψηφίζουν για το παραμικρό. Έστω και έτσι τουλάχιστον κατοχυρώνεται κάτι θεμελιακό. Η δυνατότητα της βάσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να τοποθετείται πολιτικά πάνω στα κεντρικά ζητήματα της πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ιδού λοιπόν πεδίο δόξης λαμπρό. Η ΚΣΕ μετά την καταληκτική σύσκεψη των δυνάμεων που θα ανταποκριθούν στο κάλεσμα της για πολιτική συνεργασία την 29/12, θα συνεδριάσει την 30/12 και θα διαμορφώσει εισήγηση με τις εκτιμήσεις και τα αποτελέσματα που σημειώθηκαν από τις επαφές που έκανε, η οποία θα κριθεί από τη βάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με συνεδριάσεις όλων των τοπικών και κλαδικών επιτροπών μέχρι την 5/1. Αυτονόητο είναι ότι σ' αυτές τις συνεδριάσεις θα συζητηθούν κι όποιες άλλες απόψεις ή διαφορετικές εισηγήσεις θα υπάρξουν σχετικά. Το Π.Σ.Ο. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεδριάσει την 6/1 κι έχοντας υπόψη τις αποφάσεις των τ.ε. και κ.ε θα αποφασίσει σχετικά. **Όλες οι συνεδριάσεις των τοπικών και των κλαδικών επιτροπών που θα γίνουν αυτή την περίοδο πρέπει να πάρουν θέση και να επικυρώσουν ή να απορρίψουν συνολικά ή πλευρές (συμπεριλαμβανομένης και της μετωπικής τακτικής) της πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.**

Η. ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Έχει αλήθεια κινδύνους μια πολιτική συμμαχιών, μια οποιαδήποτε πολιτική συμμαχιών; Σίγουρα ναι. Στην δεδομένη περίπτωση είναι πιθανόν ορισμένες δυνάμεις να θελήσουν να αξιοποιήσουν» την πολιτική συμφωνία σαν πρόκριμα για «ευρύτερα μέτωπα», για υποβάθμιση της ανεξαρτησίας και του ρόλου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ. Πρέπει να έχουμε πάντα συνείδηση των κινδύνων που μπορεί να έχουν οι διάφορες επιλογές μας για να «περιφρουρούμε» τα βήματα που γίνονται.

Όμως ο πρώτος και ο πιο σημαντικός κίνδυνος είναι να μην αξιοποιήσουμε τις δυνατότητες που ανοίγονται. Να μην κάνουμε **ένα θαρραλέο άνοιγμα** σε κάθε δύναμη, ρεύμα, αγωνιστή που θέλει να παλέψει για την ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ, που διαχωρίζεται από την διαχείριση εντός του πλαισίου της ΕΕ και του καπιταλισμού. Η εσωτερική μας συζήτηση να μας κρύψει την μεγάλη εικόνα ενός κόσμου που αναζητά τον πόλο που θα σηκώσει το γάντι. Και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δείχνει ότι μπορεί να ανταποκριθεί!

*** Μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική**

Απελευθέρωση